

عنوان مقاله:

مشکلات ابین نامه میانجیگری کیفری و ماده 82 قانون آیین دادرسی کیفری در رابطه با جرایم اطفال و نوجوانان

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی فقه و حقوق، وکالت و علوم اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

عارف سوری - گروه جزا و جرم شناسی دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری

خلاصه مقاله:

شکل گیری شخصیت انسان در دوران کودکی و متعاقباً آثار سوء ناشی از برچسب زنی بر کودکان و نوجوانان ایجاب می کند که نظام دادرسی خاصی با درنظر گرفتن احساسات و عواطف کودکان در رسیدگی به جرایم آنان اعمال گردد. از راهکارها پیشگیری از عواقب سوء انگ زنی، ممانعت از ورود کودک به چرخه دادرسی کیفری با متوقف نمودن فرایند کیفری در مراحل اولیه است یکی از این راه کارها از دست اوردهای نوین مکتب عدالت ترمیمی محسوب می شود میانجیگری است میانجیگری فرایندی است که طی آن بزه دیده و متهم با مدیریت میانجیگر در فضای مناسب در خصوص علل آثار و نتایج جرم انتسابی و نیز راه های جبران خسارت ناشی از آن نسبت به بزه دیده و متهم گفتگو نموده در صورت حصول سازش تعهدات و حقوق طرفین تعیین می گردد. میانجیگری تا به حال سابقه قانون گذاری رسمی نداشته اما در سال 92 قانون آیین دادرسی کیفری ماده ای را به این برنامه اختصاص داده است حال این مساله مطرح می شود که آیا می توان ظرفیت این برنامه قضا را در زمینه جرایم اطفال و نوجوانان استفاده کرد در این پژوهش با استفاده از روش توصیفی تحلیلی داده های موجود در ابین نامه میانجیگری، قانون آیین دادرسی کیفری و حقوق اطفال و نوجوانان به سوال مطروحه پاسخ داده شد و نتایج بدست آمده بدین شرح است، کشور ایران فقط در جرایم کم اهمیت درجه 6 و 7 و 8 که مجازات آن ها قابل تعلیق، در صورت قابل گذشت بودن جرم، توافق طرفین امکان ارجاع به میانجیگری را فراهم کرده است در حالی که در جرایم اطفال و نوجوانان وجود مدل دیگری از میانجیگری که طیف جرایم بیش تری را در بر گیرد احساس می شود.

کلمات کلیدی:

میانجیگری، اطفال، و نوجوانان، قانون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/770243>

